

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant koordynator prawny Agnieszka Sagan-Jezowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 26 maja 2014 r. w Warszawie

z powództwa C spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S

przeciwko A P (P)

- o ochronę praw z rejestracji wzoru wspólnotowego

1. oddala powództwo;
2. zasądza od C spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S na rzecz A P kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

3 kwietnia 2013 r. C spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S wystąpiła do Sądu Okręgowego w Szczecinie o zasądzenie na jej rzecz od A P prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F. w S kwoty 4.500 zł z ustawowymi odsetkami za czas od 12 marca 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania. (k.2-11)

Pozwany A P zażądał oddalenia powództwa i zwrotu kosztów postępowania. Zakwestionował istnienie zobowiązania oraz jego wysokość, zarzucając powódce nieudowodnienie roszczenia. Podniósł zarzuty braku nowości i indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego, powołując się na toczące się przed Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante postępowanie o unieważnienie wzoru zarejestrowanego pod nr 001911421-0002. Wskazał na dostępność na rynku od kilkunastu lat podobnych opakowań (pudełek na żywność). Podniósł, że używane przezeń opakowanie nie jest podobne do tego, które jest chronione na rzecz powódki. (k.26-51)

Postanowieniem wydanym 7 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. (k.64)

Sąd ustalił:

K spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S uzyskała 1 września 2011 r. prawo do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante pod nr 001911421-0002, o czym opublikowano 14 września 2011 r. Wzór, zgłoszony dla pudełek na żywność przedstawia się następująco:

0002.1

0002.2

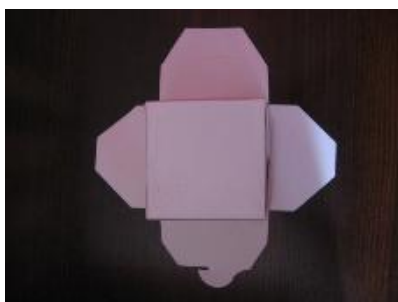
0002.3

0002.4

0002.5

0002.6

(bezsporne – tak też świadectwo rejestracji OHIM k.4-6) Właścicielem wzoru jest obecnie C spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S, o przeniesieniu na jej rzecz prawa wyłącznego opublikowano 30 maja 2013 r. (dowód: wydruk z bazy OHIM k.86-87)

A P prowadzi działalność gospodarczą, świadcząc usługi restauracyjne w centrum handlowym T w S. Posługuje się przy tym opakowaniami kartonowymi - pojemnikami przeznaczonymi do pakowania potraw kuchni azjatyckiej. (bezsporne – tak też karta menu i dowód zakupu k.82) 26 lutego 2013 r. uprawniona wezwała A P do uiszczenia opłaty licencyjnej w kwocie 4.500 zł. Pozwany nie uczynił zadość żądaniu spółki C. (bezsporne – tak też korespondencja stron k.9, 33-35)

Sąd zważył co następuje :

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów Wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.UE.L.02.3.1) stworzyło ujednolicony system

nabywania prawa wyłącznego do wzoru, jego jednolitego skutku na terytorium Unii Europejskiej i systemu ochrony. (ust. 3 art.1) Rozporządzenie zawiera legalną definicję, zgodnie z którą, wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. To w wyglądzie zewnętrznym produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania.

Prawo do wzoru może być skutecznie zaprzeczone przez zainteresowanego wyłącznie w trybie postępowania w sprawie o unieważnienie, wywołanego :

1. wnioskiem złożonym w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub
2. pozwem wzajemnym w sprawie o naruszenie. (art. 24 ust. 1 w zw. z art. 52 i art. 84).

Obaleniu domniemania ważności, o którym mowa w art. 85, mogą więc służyć jedynie decyzja OHIM lub wyrok sądu właściwego w sprawach wzorów wspólnotowych, stwierdzające, że uprawnionemu nie przysługuje prawo wyłączne (art. 25 ust. 1c).

Prawo wyłączne spółki K, a obecnie C było kwestionowane przez pozwanego, zarzucającego nieważność wzoru nr 001911421-0002. Zważywszy jednak, że pozwany nie zdecydował się na wystąpienie z pozwem wzajemnym, związany domniemaniem wynikającym z przepisu art. 85 rozporządzenia, Sąd pominął twierdzenia i dowody na okoliczność braku nowości i indywidualnego charakteru wzoru, jako niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu w rozumieniu art. 227 k.p.c. (k.36-50)

Na rozprawie 26 maja 2014 r. Sąd – z urzędu – dokonał oględzin strony internetowej pod adresem oami.europa.eu, stwierdzając, że przed Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante toczy się postępowanie o unieważnienie spornego wzoru wspólnotowego. (k.86-87) Wobec nieobecności stron, Sąd postanowił o kontynuowaniu postępowania, ponieważ rozstrzygnięcie w przedmiocie unieważnienia nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy. (art. 91 ust. 1 rozporządzenia)

Zarejestrowany wzór wspólnotowy podlega ochronie w okresie 5 lat od daty zgłoszenia, o ile spełnia on przesłanki z art. 1 ust.2b w zw. z art. 5 ust.1b i art. 6 ust.1b. Uprawniony może przedłużyć ochronę na jeden lub więcej okresów pięcioletnich do 25 lat. Powstaje w ten sposób wyłączność używania wzoru, obejmująca: wytwarzanie (*making*) całego produktu, w którym wzór został ucieleśniony lub do którego został zastosowany, oferowanie i wprowadzenie do obrotu, przy czym oferowanie dotyczy nie tylko sprzedaży ale również najmu, dzierżawy czy innego rodzaju przekazania produktu, mającego ostatecznie na celu przeniesienie prawa, użycie produktu, który obejmuje także wystawy czy pokazy, jeśli prowadzi do zakłócenia normalnej ekonomicznej

eksploatacji prawa wyłącznego, składowanie, interpretowane ściśle, ograniczane do dokonanego w celu oferowania produktu, wprowadzenia go do obrotu, importu itd. (art. 19 ust.1) Z rejestracji wzoru wynikają dla uprawnionego roszczenia zakazowe względem każdej osoby, która narusza lub grozi naruszeniem prawa m.in. wytwarzając, wprowadzając do obrotu, czy przechowując produkty, w których jest on zawarty lub zastosowany.

W niniejszej sprawie spółka C powoływała się na prawo wyłączne do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM pod nr 001911421-0002, żądając zapłaty odszkodowania za okres od 1 września 2011 r. do 1 lutego 2012 r. Nie przedstawiła jednak dowodu na to, że do przeniesienia własności wzoru doszło przed 1 września 2011 r., ani dowodu nabycia od poprzednika prawnego wiarygodności wynikającej dla pozwanego z obowiązku zapłaty odszkodowania. (art. 33 ust. 2 w zw. z art. 28 rozporządzenia) Z informacji zamieszczonej w bazie OHIM wynika, że o przeniesieniu prawa wyłącznego opublikowano dopiero 30 maja 2013 r. (k.87)

Jakkolwiek powódka posłużyła się bardzo złej jakości kopią świadectwa rejestracji (k.4-6), należało uznać, że zawarte w nim fotografie przedstawiające wzór w 6 rzutach umożliwia Sądowi ustalenie zakresu ochrony. Utrudnione było natomiast ustalenie wyglądu produktu, któremu zarzuca się naruszenie wyłączności wynikającej z rejestracji wspólnotowej wzoru nr 001911421-0002. Należy wyjaśnić, że sprawy dotyczące naruszeń praw do wzorów przemysłowych lub Wspólnotowych wymagają od strony powodowej dochowania szczególnej staranności w dowodzeniu zasadności stawianych zarzutów. Aby umożliwić Sądowi dokonanie oceny podobieństwa wzorów zarejestrowanego i zawartego / zastosowanego w produkcie pozwanego, konieczne jest zwykle złożenie dowodu rzeczowego (kwestionowanego produktu) lub dobrej jakości fotografii obrazujących jego wygląd (w odpowiednich do objętych zgłoszeniem rzutach). Rozstrzygnięcie sporu zależy bowiem od szczegółowych oględzin przeciwstawianych sobie wzorów, określenia cech odróżniających, tych należących do domeny publicznej i tych mających charakter funkcjonalny. Dowód z oględzin ma w tym przypadku zasadnicze znaczenie procesowe. Uniemożliwienie Sądowi dokonania oceny podobieństwa wzorów stron, w efekcie zaniechania przedstawienia kwestionowanego produktu obciąża stronę powodową.

Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do wzoru zarejestrowanego na rzecz powoda, iż nie wywołują one na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym swobodę twórczą. Zgodnie z art. 10, zakres ochrony obejmuje bowiem każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia (ust.1), uwzględniając przy tym stopień swobody twórcy (ust.2). Określają go, postrzegalne zmysłem wzroku, cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację.

Dyrektywa nr 98/71/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 X 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów, w wersji angielskiej w sposób wyraźny odnosi się do tych właśnie cech. (*shown visibly*)

Z naruszeniem mamy zatem do czynienia w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym produkcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczających szczegółach. (brak nowości) Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu na podobieństwo doń wzoru przemysłowego ucieleśnionego w kwestionowanym produkcie, stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów. Przepis art. 10 ust. 1 nie wymaga jednak, aby wrażenie to było wyraźnie odmienne. Wystarczające jest, że pomiędzy przeciwstawianymi sobie wzorami występują różnice, determinujące odmiennność ogólnego wrażenia zorientowanego użytkownika. Interpretacja przepisu art. 10 zgodna z tezą 14 preambuły, stawiająca wymóg, aby inne wzory sprawiały na zorientowanym użytkowniku wyraźnie odmienne wrażenie niż wzór zarejestrowany prowadziłyby do nieuzasadnionego rozszerzenia zakresu ochrony na wszystkie te wzory, które pozbawione są zdolności rejestracyjnej (indywidualnego charakteru). (por. L. Brâncuși *Wzór wspólnotowy i jego zakres ochrony*. Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2012 s.322-327)

Bez znaczenia jest, że wzór pozwanego różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika. (por. M. Poźniak-Niedzielska *Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej*. UPRP Warszawa 2004 s.57-59)

Zorientowanym (uświadomionym) jest użytkownik bardziej wnikliwy, obiektywny, mający lepszą znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca ani znawca w określonej dziedzinie lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Niekoniecznie musi to też być użytkownik finalny. (M. Poźniak-Niedzielska *Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim*. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.6, por. także wyroki Sądu Unii Europejskiej z 18 III 2010 r. w sprawie T-9/07 *PepsiCo*, z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 *Shenzhen/Bosch*, z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 *Jose Manuel Baena Grupo*, z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 *Sphere Time*, z 9 IX 2011 r. w sprawie T-10/08 *Kwang Yang Motor*)

Oceniając indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe, ewentualnie także tendencje panujące w modzie, czy gusta nabywców. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z

właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcie pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy. (por. także późniejsze wyroki z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 *Shenzhen vs Bosch*, z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 *Jose Manuel Baena Grupo*, z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 *Sphere Time*, z 13 XI 2012 r. w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 *Antrax It*)

Ocena indywidualnego charakteru wzoru ma charakter normatywny. Podobnie jak w sprawach o naruszenie znaku towarowego, w których sąd rozstrzyga o istnieniu ryzyka konfuzji z punktu widzenia modelowego konsumenta, do kompetencji sądu należy ocena odmienności lub jej braku ogólnego wrażenia, jakie na modelowym zorientowanym użytkowniku wywołują przeciwstawiane sobie wzory. (por. wyrok Sądu Unii Europejskiej z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 *Shenzhen/Bosch*) Kompetencje sądu w tym zakresie nie mogą być w żadnym razie cedowane na biegłego. (por. E. Nowińska [w] *Prawo własności przemysłowej*. LexisNexis Warszawa 2011 s. 171, J. Kępiński *Wzór przemysłowy i jego ochrona w prawie polskim i wspólnotowym*. Oficyna a Wolters Kluwer business Warszawa 2010 s.54-57, M. Hulicki *Pojęcie „poinformowany użytkownik” w świetle praktyki i orzecznictwa unijnego*. ZNUJ Rok 2011, z. 112 s.112-132)

Normatywna ocena ogólnego wrażenia dokonywana jest zgodnie z regułami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej (m.in. wyrok Sądu UE z 18 III 2010 r. w sprawie T-9/07 *Grupo Promer Mon Grafic vs. PepsiCo*). Ocenie podobieństwa / odmienności ogólnego wrażenia, jakie wywołują na zorientowanym użytkowniku podlegają wzór uprawnionego i wzór zawarty lub zastosowany w produkcie domniemanego naruszcyciela, nie przeciwstawia się natomiast produktów stron. Sposób w jaki powód używa wzoru jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Jego produkt może być jednak pomocniczo wykorzystany, jeśli nie ma wątpliwości co do jego tożsamości (nie ma wątpliwości co do identyczności wzoru i ucieleśniającego go produktu powoda).

Należy przy tym wyjaśnić, że porównanie to różni się od ryzyka konfuzji konsumenckiej w prawie znaków towarowych, gdzie klient, zachowujący w pamięci znak uprawnionego, myli z nim znak towarowy innego przedsiębiorcy. W przypadku wzorów, porównania – w ocenie normatywnej – dokonuje się w sposób bezpośredni (szerzej: L. Brâncuși *Wzór ...* s.273-360), analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. (por. wyroki z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 *Shenzhen/Bosch*, z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 *Jose Manuel Baena Grupo*, z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 *Sphere Time*, z 9 IX 2011 r. w sprawie T-10/08 *Kwang Yang Motor*) Bez znaczenia są zatem oznaczenia wytwórcy, jego znaki towarowe, czy pełna informacja handlowa, ze wskazaniem pochodzeniu produktu.

W ocenie Sądu, powódka nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia, że zarejestrowany wzór wspólnotowy nr 001911421-0002 i wzór zawarty w produkcie oferowanym przez pozwanego są do siebie podobne. Zawnioskowana przez nią jako jedyny dowód naruszenia karta menu przedstawia opakowanie widoczne zaledwie z jednej strony (k.82). Na tej podstawie Sąd nie może stwierdzić, że wzór przemysłowy zawarty w kartonowych opakowaniach używanych przez pozwanego nie wywołuje na zorientowanym użytkowniku, którym jest w tym przypadku osoba zwykle używająca tego rodzaju pudełek, np. kupująca w nich na wynos azjatyckie jedzenie, odmiennego ogólnego wrażenia niż wzór wspólnotowy zarejestrowany pod nr 001911421-0002. Powódka nie wykorzystała możliwości przedstawienia i udowodnienia swych racji w toku postępowania, nie wносиła o zobowiązanie do złożenia pisma przygotowawczego, nie przedstawiła wniosków dowodowych, w końcu nie stawiała się na rozprawie 26 maja 2014 r. aby złożyć wyjaśnienia. **Nieudowodnienie faktu naruszenia jej prawa, obciążające spółkę C, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c., uzasadnia oddalenie powództwa jako nieusprawiedliwionego. (*a contrario* art. 10 rozporządzenia)**

Nawet jednak gdyby uznać, że opakowania zawarte we wzorze wspólnotowym nr 001911421-0002 i w produkcie używanym przez pozwanego są do siebie podobne w takim stopniu, że na zorientowanym użytkowniku nie wywołują odmiennego ogólnego wrażenia, należy stwierdzić, że powódka nie dowiodła zasadności roszczenia odszkodowawczego.

W sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia (art. 88 ust.1), a w kwestiach w nim nieuregulowanych ustawodawstwo krajowe, zarówno prawo materialne (ust.2.) jak i procesowe, odnoszące się do krajowego wzoru przemysłowego. Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw do wzoru wspólnotowego sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki :

- a. zakaz kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru,
- b. zajęcie podrobionych produktów;
- c. zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych produktów, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w danych okolicznościach było to oczywiste,
- d. wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, adekwatnych do okoliczności, przewidzianych przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje jego groźba. (art. 89 ust.1) Sąd podejmuje też niezbędne decyzje zapewniające przestrzeganie tych środków, zgodnie z prawem krajowym (art. 89 ust. 2)

Odnosi się to wprost do przepisu art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 p.w.p., zgodnie z którym uprawniony z rejestracji wzoru przemysłowego, którego prawo zostało naruszone może

żądać od pozwanego zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody :

1. na zasadach ogólnych albo
2. poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z prawa wyłącznego.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar dowodu spełnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywa na poszkodowanym. Powinien on wskazać fakty i przedstawić dowody na naruszenie jego prawa, istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Konieczne jest także udowodnienie winy, będącej ujemną oceną zachowania się sprawcy szkody. Jej element obiektywny obejmuje zachowanie się niewłaściwe, niezgodne z prawem lub zasadami współżycia społecznego (bezprawność – sprzeczność zachowania z szeroko rozumianym porządkiem prawnym – nakazów i zakazów wynikających z norm prawnych, moralnych, obyczajowych). Element subiektywny polega na umyślności lub niedbalstwie (niedołożeniu należytej staranności). Ujemna ocena postępowania danej osoby, w porównaniu do stosowanego wzorca uzasadnia przypisanie jej winy. Adekwatny związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem sprawcy a powstaniem szkody jest konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej. Zachodzi on tylko wtedy, gdy określona przyczyna zwykle powoduje dane skutki. (art. 361 § 1 k.c.)

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku majątkowego w granicach normalnego związku przyczynowego. (art. 361 k.c.) Zgodnie z przyjętym poglądem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a stanem jaki zaistniałby gdyby nie nastąpiło określone zdarzenie. Polega ona na stracie jaką poniósł poszkodowany (*damnum emergens*) albo pozbawieniu go korzyści, które mógłby uzyskać gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Polskie prawo cywilne przyjmuje jako zasadę pełne odszkodowanie, podlegające ograniczeniom wynikającym z: granic odpowiedzialności wyznaczonych przesłanką adekwatnego związku przyczynowego, przepisów szczególnych (m.in. art. 362 k.c. przewidującego zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody w przypadku przyczynienia się poszkodowanego do jej powstania lub zwiększenia) i miarkowania odszkodowania (*ius moderandi*).

Wysokość szkody określa się przy zastosowaniu metody subiektywnej uwzględniającej wartość naruszonych dóbr z punktu widzenia poszkodowanego. Zgodnie z zasadą art. 6 k.c., udowodnienie jej wysokości obciąża poszkodowanego. W sytuacji, gdy dokładne wykazanie wysokości szkody jest niemożliwe lub nader utrudnione i powód nie jest w stanie tego zrobić pomimo użycia wszystkich możliwych środków dowodowych (a w szczególności opinii biegłego) sąd ustala odszkodowanie wg własnej oceny. Art. 322 k.p.c. pozwala na odstąpienie od ogólnej

zasady udowodnienia w sposób ścisły i dokładny elementów żądania wyrażających się w kategorii wysokości.

W niniejszej sprawie spółka C ograniczyła się do wskazania żądanej kwoty i stwierdzenia, że stanowi ona należną opłatę licencyjną. Nie wyjaśniła jednak co uzasadnia żądanie właśnie 4.500 zł, jaki zakres i jakie terytorium używania wzoru ona obejmuje. Nie zaoferowała także żadnych dowodów na poparcie swego roszczenia. **Także więc z tej przyczyny powództwo podlegać musiało oddaleniu.** (*a contrario* art. 287 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 292 ust. 1 p.w.p. i w zw. z art. 89 ust. 2 rozporządzenia)

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.) Opłaty za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 IX 2002 r. w *sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.*

Zasądzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę stanowią określone w rozdziałach 3-5 stawki minimalne. Opłata nie może być wyższa od sześciokrotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) Przy wartości roszczenia pieniężnego 4.500 zł stawka minimalna wynosi 600 zł. (§ 6 pkt 3)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę, stopień skomplikowania i czas trwania postępowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika pozwanego, wykonującego zawód adwokata jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości. (600+17 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa)